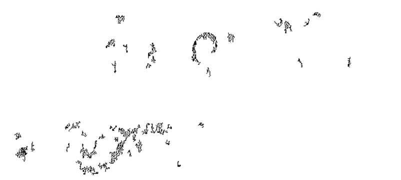

అక్షాధికారి జగపతి హత్య జరిగి సుమారు రెండు వారాలు అయివుంటుంది. పెర్ల్ హోటల్‌లో కూర్చొని బ్రాందీ త్రాగుతున్న హంతకుడితో డిటెక్టివ్ సరసిమోహన్ తారసిల్లాడు.

"హలో, జయరామ్. కులాసాయేనా?"

"అరే, మోహన్ నీవా? ఎన్నాళ్లయింది కనబడి పించేస్తున్నావిప్పుడు?"

"కొన్నేండ్లు బొంబాయిలో వుండేవాడిని గదూ? అప్పుడు సి. ఐ. డి. లో డిటెక్టివ్‌గా పనిచేస్తూ వుండేవాడిని."

"వెరీగుడ్. చాలా బావుంది."

"అలా లోపలికెళ్లి కూర్చుందామురా. కొంచెం నేను బాతాఖానీ కొట్టుకోవచ్చు."

వాళ్లింటికి ఐదు నిమిషాలు వుంది. జనం రద్దీ ఇంకా పూర్తిగా తగ్గలేదు. ఇద్దరూ లేచి మూలగా వున్న ఒక టేబుల్ దగ్గరకు చేరారు. జయరాం చక్కని పినాసా సూట్ వేసుకొని వున్నాడు. అతను తిరుగుతోన్న మెల్లకండ్లలో కొంచెం తొట్రుపాటు కనిపిస్తోంది. పైకి మాత్రం గంభీరంగానే అదురూ బెదురూ లేక ఆత్మ విశ్వాసంతో సరసి మోహన్‌కు ఎదురుగావున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"అయితే జయరాం, నీవు ఇప్పుడు ఏంచేస్తున్నట్లు. ఢిల్లీ నుండి నాకన్నా ఒక ఏడు ముందే వచ్చేసివుంటావు. అంతేగదా?"

"నేనా, ఇప్పుడు ఒక బొగ్గుల వ్యాపారం చేస్తూ వున్నాను. ప్రస్తుతం దానికి షేర్లు అమ్ముతున్నాను. ఐనాకో టౌనులో ఇక్కడొక ఆఫీసు అద్దెకు తీసుకొన్నాను. అయితే మిస్టర్ మోహన్ బొంబాయి డిటెక్టివ్ అన్నమాట. నేను ఢిల్లీ నుండి వచ్చిన తరువాత కొన్నాళ్లు పోలీసు శాఖలో పనిజేశావు గదూ?"

"అవును. ఆరు నెలలు, జయరాం, చక్కగా చెప్పి ముంతను దాచటం ఎందుకు? కలకత్తాలో ఆ బ్యాంకి దోపిడీ జరిగినప్పటినుండి నీమీద ఒక కన్ను వేస్తూనే వస్తున్నాను. ఐంతకుముందెప్పుడూ నీ నేరం తుపాకి మీదికి పోలేదనుకుంటాను. ఇంతకూ జగపతిని ఎందుకు చంపావు?"

ఫోర్క్‌తో ఎత్తిన ఆమ్లెట్ ముక్కను అలాగే మధ్యలోనే ఆపేసి జయరాం మోహన్ వైపు వింతగా తేరి చూచాడు. కొంచెం తేరుకొని మోహన్ మొహం లోకి కొంటెగా చూస్తూ,

"నీవలా వూహించగలిగావు మోహన్? బ్రహ్మకు కూడా చిక్కకుండా చాలా నేర్పుగా ముగించేశాననుకున్నానే? ఎక్కడో తప్పులో కాలేశావన్నమాట. అంతేనా?" అన్నాడు జయరాం.

కోటు జేబులో నుండి ఒక చిన్న బంగారపు పెన్సిలు తీసి టేబిల్‌మీద పెడుతూ "జయరాం, నీకు ఢిల్లీలో వుండేటప్పుడు ఒకసారి నీ పుట్టినరోజు పండుగకు ఈ పెన్సిలు బహుమతిగా ఇచ్చాను గుర్తుందా? ఇది జగపతి పడుకొన్న గదిలో ఒక మూలగా దుప్పటికింద పడివుంది. ఇక చెప్పబోయేది బాగా ఆలోచించుకొని చెప్పు. మనం ఇద్దరమూ స్నేహితులమే కాని, విధ్యుక్తధర్మం స్నేహంకన్నా గొప్పది. జగపతి హత్యకు నీవు వురికంబం ఎక్కక తప్పదు."

జయరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ఇంకా అదృష్టం నన్ను వదలిపెట్టి పోలేదు. అయినా మోహన్ నన్ను వెంటాడుతున్నాడని నేననుకొంటున్నానా?"

జయరాం చేయి పాంటు జేబులోకి పోవటం చూచి వెంటనే మోహన్ చేతిలోకి రివాల్వరు తీసుకొన్నాడు.

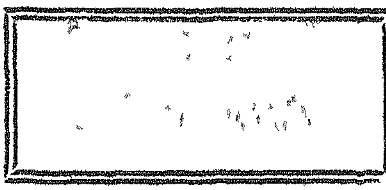

"దాని లోపల దాచేయి. నేను వూరకనే ఏదో తీస్తున్నా... జేబుకు రంధ్రం వుంది. పెన్సిలు దాని గుండా క్రిందపడి వుంటుంది. ఇంక జగపతిని ఎందుకు హత్య చేసింది చెబుతాను విను.

ఆ ముసలిపీనుగ వెంటబడి నన్ను కాల్చాలని చూచాడు. సరి ఏంచేయమంటావు చెప్పు. కాని ఆడది మాత్రం ఎదురుగోడ్డి పాంకి పెంద్రెండు వేల డైమండ్ నెక్లెసు పోతుంటే కలలక మొలక కండ్లార్పక ఎదుకొంది. కాని, పాతిక రూపాయల వుంగరాన్ని మాత్రం వదలివెళ్లమని దీనంగా ప్రార్థించింది. ఇంతకూ ఆమెను చంపాడింది జగపతిని కాదు, అతను నన్ను చంపుకొంటాను."

"ఆపేయ్, జయరాం. ఎవరి ముందు మాట్లాడుతున్నావు కొంచెం తెలుసుకొని మాట్లాడితే బావుంటుంది."

"కొంచెంగాదు బాగా తెలుసుకొనబట్టే మాట్లాడుతున్నాను. మిస్టర్ మోహన్ కొంచెం గుర్తు తెచ్చుకో. నీవు నాకు రెండు వేల రూపాయలు బాకీ వున్నావు. ఒకవేళ నీవు నన్ను అరెస్టు చేద్దామని అనుకొన్నా నీ చేతులుమాత్రం ఆ పని చెయ్యలేవు. నాకు బాగా తెలుసు."

"అవును. నేను మర్చిపోలేదు. ఏమేలు జన్మలో మరచిపోలేను. నిజంగా ఆ డబ్బే నా ప్రాణాన్ని రక్షించింది. ఇరువై వేల రూపాయల నోట్లు నీ చేతోనే లెక్కించి ఇచ్చావు—అవును, నేను ఇంటికి వెళ్లేటప్పటికి సామాన్లన్నీ దొంతర్లగా పేర్చబడి వున్నవి."

"ఒక్కసారి నీ హృదయాన్ని అడిగిచూడు నీవు బాకీ వున్నవాడిని నీ చేతులతోటే అరెస్టు చేయగలవేమో? అబ్బాయ్, వెయిటర్‌ను పిలుస్తాను గుడ్ బాయ్ లాగా వెళ్లిపో. [illegible] వ్యాపారం చేసేటప్పుడు నేను దాని వాసనకూడా చూడను. కొంచెం తీరిగ్గా దాహం తీర్చుకొందాం" వెయిటర్ వచ్చి ఆమ్లెట్, బ్రెడ్, బిస్కెట్, పానీయాలు అన్నీ బల్లమీద పెట్టి వెళ్లిపోతాడు.

"నిజమే నీవిచ్చిన డబ్బు [illegible] నీ బాకీయు గనక తీర్చేస్తుంటేనా—కాని లాభమేముంది? ఒక సారి నాకు నీవు సహాయం చేశావు. తిరిగి నీకు నేను చేయాలి."

"నాకు బాగా తెలుసు మోహన్. నీవలాని చేయలేవు. నువ్వు [illegible] నాకు అర్థం అయినంత బాగా ఎవరికీ అర్థంకాదు."

"[illegible] బొంబాయిలో [illegible] వుండేవాడినిగదా" [illegible] పైకి అన్నాడు సరసిమోహన్.

"ఆ సంగతి నాకు తెలుసు. నీ చేతుల్లో నా కేమీ భయంలేదనికూడా తెలుసు."

"[illegible]

[illegible] నా ఉద్యోగానికి రాజీనామా ఇస్తాను. అబ్బాయ్, దీంతో నీ బాకీ తీరిపోతుంది"

"ఓ, దానికేం? బాకీని ఎప్పుడో పడిపోయిందనుకొన్నా... కాని నీవు [illegible] వూరుకోను. ఇంతకూ నా దగ్గర నీవు బాకీ పుచ్చుకొన్నరోజు వాళ్లా

మంచిదన్నమాట. ఇక ఆ గొడవలన్నీ మరిచిపోయి ఉత్సాహంగా త్రాగెయ్. ఇది, వినోదాలకు విరుగుడు, ప్రమాదాలకు పరమౌషధం. పోలీసు కుర్రాళ్ళు తల బద్దలు కొట్టుకుంటూ వుంటారు. మనం ఇక్కడ హాయిగా త్రాగుతూ కూర్చుందాం. ఇవాళ సహారా ఎడారిలో ప్రయాణించినట్లుగా నాకు కూడా అంతు లేని దాహం పట్టుకొన్నది.'' త్రాగుతున్నంతసేపు తను చేసిన ఘనకార్యాలను గురించి గప్పాలు కొడుతూనే వున్నాడు. జగతికి వున్న ఒకే ఒక లోపం అహంభావం. జయరాంమీద బాగా విరక్తి పుట్టుకొస్తున్నది. కాని, ఒకప్పుడు తనకు మేలు చేసినవాడని ఇవన్నీ సహించి గమ్ముగున్నాడు నళినీమోహన్.

''నామటుకు నేను నిన్నొదిలేశాను. అయినా నీవు జాగ్రత్తగా వుండటం మంచిది. నగరంలో దోపిడీలు, హత్యలు అంటువ్యాధిలా వ్యాపించివున్నాయి. జగపతి వ్యవహారం పత్రికలవాళ్ళు పట్టించుకోవచ్చు.''

పత్రికలవాళ్ళ మాట వింటంతో తోక త్రొక్కిన పాములాగా లేచాడు జయరాం.

''అహాహా! పత్రికలవాళ్ళట! బాగుంది. వాళ్ళు చేసేపని ఏమిటి? ఎక్కడన్నా హత్య జరిగింది అంటే అక్కడికి ఈగల్లాగా ముసురుతారు. తరువాత దగ్గరలోవున్న ఏ బార్‌లోనో కూర్చొని బీర్ త్రాగుతూ బాతాఖానీ ఆరంభిస్తారు. లేకపోతే నాల్గో అంతస్తులోవున్న ఏ నారాయణ కూతురుకో నాల్గు పోజుల్లో ఫోటో తీసేసి మొదటి పేజీలో వేసేసి కొంటారు. అంతేనా?''

''ఏమో? అంతే అయివుండవచ్చు. కాని, కొన్ని పత్రికలు మాత్రం ఇలాంటి విషయాలలో బాగా పనిచేసాయి. ఉదాహరణకు 'క్లైవ్స్' నే తీసుకో. ఎన్నిసార్లు పోలీసులు పరిశోధనలు వదలిపెట్టిన తరువాత నేరగాళ్ళను పట్టించిందో తెలుసా?''

''ఓ, అలాగా. ఒక్క నిముషం.'' అంటూ జయరాం లేచి అక్కడకు మూడడుగుల దూరంలోవున్న టెలిఫోన్ బూత్‌లోకి తలుపు తెరుచుకొని వెళ్ళిపోయాడు. డైరక్టరీ తీసి క్రిందికీ పైకీ వెదకి చివరకు ఒక నెంబరు డయల్ చేశాడు.

''ఓ, అది 'క్లైవ్స్' ఆఫీసేనా? నాకు మేనేజింగ్ ఎడిటర్ కావాలి—ఎందుకు? జగపతి హత్యను గురించి ఎవరో మాట్లాడాలంటున్నారని చెప్పు....??

''ఎవరు? ఎడిటర్‌గారా? నమస్తే!—నేను జగపతిని హత్యచేసిన వ్యక్తిని—అలే కొంచెం ఆగండి—అలా పెట్టేయకండి. మామూలుగా డాబులు కొట్టే రకం కాదు నేను.—హో—ఏమీ ప్రమాదం లేదు. ఇప్పుడే ఒక డిటెక్టివ్ స్నేహితుడితో ఆ విషయమే చర్చిస్తున్నాను. రేపటికి కచ్చితంగా రెండు వారాలవుతుంది వాడిని చంపి—ఆ—రాత్రి రెండున్నరకు ఏదన్నా డ్రింక్ వుందా దగ్గరలో—ఆఁ! ఆ మాత్రం కనుక్కోలేవా? టోకరాలు ఇచ్చేవాడయింది కాంది? నీ పేపరకు కావలసినంత మేత!—బాగుంది. అంతే. అయినా నా అడ్రసు పేరు ఇచ్చి మాట్లాడుతానా? ఎందుకంటే, పోలీసులు వదిలేసిన కేసులు పట్టుకొటంలో తమరికి ప్రజ్ఞ వున్నదని తెలిసిందిలే—కాదు, అంతే గాదు. తమతోటి చవుకబారు పత్రికల వాళ్ళ ముక్కు మట్టి బుర్రలకు మాటాటి మటాలు చిక్కవని రుజువుచేద్దామని—ఏమిటి? — అబ్బే! ఎంతమాత్రమూ కాదు. ఇది మీ పోటీ పత్రిక ఆఫీసు గాదు. నేరుగానే మాట్లాడుతున్నాను. నేనే జగపతిని చంపింది. సొమ్ములన్నీ నా సూట్‌కేసులో—'ఆ హోటల్ పేరేదో కనుక్కోవటానికి సాధ్యం కాలేదు'. గుర్తు పట్టావనుకొంటాను. అలాగే అనుకొన్నాను. మీ మామూలు చెప్పేదంటుసాలేగా అది. ఆపెయ్—నీవు పట్టే పూల్ వని అనుకోను—అయినా నీ కంఠధ్వనినిబట్టే చెప్పగలను. కొంచెం వుండు. నీకు కావాలంటే గుర్తు కూడా చెబుతాను. మీ కోతి మూకంతా ఇందులో పనిచేసిందనే అనుకొంటాను. జగపతి భార్య జాకెట్‌పై బొత్తం పగిలి పోయి వుంటుంది. నేను వుంగరం తీసేటప్పుడు చూచాను. అది మరకతం అని అనుకొంటాను.—ఆపెయ్. లాభం లేదు.''

చిరునవ్వు నవ్వుతూ మోహన్ వైపు తిరిగి.

''బాగానే నమ్మాడు. ప్రక్కనవాడితో ఎక్స్ఛేంజిని పిలిచి ఏ నెంబరు నుండి మాట్లాడుతున్నదీ కనుక్కోమని చెబుతున్నప్పుడు, పాపం ట్రాన్స్‌మిటర్ పూర్తిగా చేత్తో కప్పెట్టలేదు. ఇప్పుడే వచ్చేస్తానుండు.''

''హలో—అవును, నేనే! ఇక్కడనే వున్నాను ఇంకా. అరే నీలాటి బుక్కాపకీరు పేపరు బూచిలను చూచి పారిపోయే రకంగాదు బ్రదర్. నలభై ఎనిమిది గంటలలో నన్ను పట్టుకొంటావా? సుప్రియా! అయినా ఏ విడాకుల వివాదాలో, కారు ప్రమాదాలో కావలసినంత చెత్త దొరుకుతున్నప్పుడు ఈ గొడవంతా ఎందుకు చెప్పు—సారీ. నిన్ను చూచేందుకు టైము లేదు. అయినా నీ దగ్గర ప్రమాదం ఏం వున్నది? బై—బై—''

''ఎలుకను వదలిని పిల్లిలాగా అలుక వహించాడు సంపాదక మహాశయుడు'' అనుకొంటూ రిసీవర్‌ను తగిలించి నళినీమోహన్ దగ్గరకు వచ్చి ''మోహన్, లే. అలా నిద్ర వచ్చిందాకా ఏ సినిమాకో పోయి వద్దాము. పొద్దున్నే లేచి నేను బొంబాయి రైలెక్కేస్తాను.'' ఇద్దరూ వెళ్ళి టాజ్ హోటల్లో భోంచేసి పిక్చర్‌కు వెళ్ళారు. ఆ రాత్రి మొత్తానికి జయరాం బొమ్మల చిత్రాలలోని రాకుమారుండాగా దర్జాగా ఖర్చుపెట్టాడు.

ఆ ఇద్దరూ తెల్లారుగట్ల ఐదు గంటలకు హోటల్లో కూర్చొని కాఫీ త్రాగుతున్నారు. జయరాం చేతిలో లేత లేత పొరకాయలు నొగుతూనే వున్నవి. మోహన్ మెదడులో తీవ్రమైన సంఘర్షణ జరుగుతూనే వున్నది. న్యాయాన్ని రక్షించటం ఎలాగా అని పరిపరివిధాలా ఆలోచిస్తున్నాడు. హఠాత్తుగా అతని కండ్లు ఆనందంతో మెరిసినవి. ''అది సంభవమేనా అని ఆశ్చర్యపోతున్నాను'' అని తనలో అనుకోసాగాడు.

''ఆ—శ్చ—ర్య—పోతున్నాను. అని, సం—భ—వ మేనా అని''.

ప్రత్యూష పవనాంకురాలు వీస్తున్నాయి. అప్పుడప్పుడే మొదలెట్టిన కార్ల హారన్లు, పాలవాళ్ళ అరుగులు ప్రత్యూషపు ప్రశాంతతను కొంచెం కొంచెంగా భంగపరుస్తూ వున్నాయి. దూరంగా పేపరు కుర్రాళ్ళ కేకలు బావిలోనుండి వినిపించే కేకలలాగా సన్నగా వినిపిస్తూ వున్నాయి. విషాదమూ, వినోదమూ, విలాసమూ విజ్ఞానమూ, హాస్యమూ హత్యా ప్రమాదమూ అన్నీ వుంటాయి దాంట్లో. గోడకు తగిలించిన క్యాలెండరులో ఒక పేజీ మారిపోతూ వుంటే ఒక్కొక్కరి జీవితంలో ఎన్ని వ్యథల కథలు, ప్రతీకార వాంఛలూ మారిపోతూ వుంటాయో? క్రమంగా పత్రిక కుర్రాళ్ళ కేకలు నలుదిక్కులా వ్యాపించినవి.

మోహన్ వేడి వేడి కాఫీ త్రాగుతూ బెయిటర్‌ను పంపించి ఒక క్లైవ్స్ పత్రిక తీసుకువచ్చినాడు. పేపరు మొదటి పేజీ చూచి పాకెట్ డైరీలో నుండి ఒక పేజీ చింపి ఆ చిన్న బంగారపు [illegible] గబగబ రెండు ముక్కలు గీసాడు.

''మోహన్, ఏవిటి విశేషాలు?''

మోహన్ మాట్లాడకుండా ఆ చీటి ముక్క జయరాం ముందుకు పెట్టాడు.

''క్లైవ్స్'' పత్రికకు:

''అతనిని పట్టుకొని అప్పచెప్పిన [illegible] రాబోయే రెండు వేల రూపాయల బహుమానము జయరాం అర్హుడుకు ఇవ్వవలసిందిగా కోరుతున్నాను''— నళినీమోహన్.

''వాళ్ళతో నీవు [illegible] సమయంలో వాళ్ళ పేపరే [illegible] జయరాం ఇక నాతోపాటు స్టేషన్‌కు పద'' అన్నాడు మోహన్.

ఆధారం : ఓ హెన్రీ